

opgedragen aan Camillo Torres

Voor jou Suzanne de regenbogen
die 'k schilderde op het vensterglas.
Nu kan ik weer van vrede dromen
zoals het na de zondvloed was.
het regent lente in jouw ogen
en de woestijnen warden gras.
Je wuift... ik kom naar jou gelopen
door 't zilver van een waterplas.
Ik kom, Suzanne, naar jou gelopen,
ik kom, Suzanne, ik kom naar jou.

Ik kom, Suzanne, en in jouw ogen
verdwaal ik in het schilderij
vol harpen op de voorjaarswei.
Een vredesduif komt aangevlogen
en nestelt zich in het gewei
van 't hart dat graast, haast ingetogen
naast leeuw en tijger, zij aan zij.
Ik kan, Suzanne, je adem horen.
Je slaapt, Suzanne, je slaapt naast mij.
Ik droom, Suzanne, in de schaduwtoon
lijk toen je in de bijbel las
hoe God de goeden zou belonen,
en hoe Hij ieder leed genas?
Maar hagel slaat de regenbogen
die 'k schilderde op 't vensterglas.
De kleuren druipen uitgelopen
en schreien in het struikgewas.
Ik zoen, Suzanne, je huid, je ogen.
Ik zoek, Suzanne, ik zoek naar jou.

Ik ruk, Suzanne, de ramen open.
Er dwalen kinderen door de nacht.
Een kogel splijt de bast der bomen.
De nachtegalen kreunen zacht,
ik hoor hoe boze mannen komen...
er is er een die schamper lacht.
Een man wordt ruw vooruit gestoten...
Ze hebben Jezus in hun macht.
Hij kijkt, Suzanne, ik zie zijn ogen.
Hij kijkt, Suzanne, naar jou en mij
naar mij en jou.